

Arrest

nr. 66858 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VERRECKT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Kumyks-Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 17 augustus 1979 in Khasavyurt (Dagestan). Op 7 november 2009 ging u 's ochtends naar uw werk in Khasavyurt. Naast u stopte een wagen. U moest instappen. U werd onmiddellijk geboeid en meegenomen naar de militaire dienst van Nozhai-Yurt (Tsjetsjenië). Daar werd u drie maanden vastgehouden in de kelder. U werd ervan verdacht een Wahabiet te zijn en u werd beschuldigd van de moord op de Dagestaanse minister van binnenlandse zaken. De eerste maand van uw opsluiting werd u constant geslagen en ondervraagd door drie verschillende personen. De tweede en derde maand werd u niet meer ondervraagd. Na drie maanden werd contact opgenomen met uw familieleden, die losgeld betaalden voor uw vrijlating. In de nacht van 19 januari 2010 werd u door militairen naar een brug op de grens van Dagestan en Tsjetsjenië gebracht. De nonkel van uw vrouw, B.M. {...}, kwam u daar afhalen. Hij bracht u met zijn wagen naar uw huis in Kokrek, waar u 's avonds toekwam. Later ging u naar de dokter, M {...},

voor een rechtsmedische expertise. Hierna kende u een hele tijd geen problemen meer. In januari 2011 was er een explosie in een winkel waar alcohol verkocht werd. Op 5 januari 2011 vielen een vijftal militairen rond 4 uur 's nachts binnen bij u thuis. Ze voerden een huiszoeking uit, boeiden u en namen u mee naar een militaire afdeling in Khasavyurt. Daar werd u vastgehouden en ondervraagd door twee verschillende militairen. U werd verdacht van de explosie op de winkel. Na een week kwamen uw familieleden protesteren op de plek waar u werd vastgehouden. Na dat protest werd u 's avonds met een auto naar huis gebracht. Voor uw huis werd u naar buiten geduwd. Een dag na uw vrijlating werden u, uw vrouw E.M {...} (O.V. xxxxxxx) en uw twee kinderen naar het huis van B.M. {...} gebracht. Daar verbleven jullie nog twee weken. Uiteindelijk verliet u Dagestan op 25 januari 2011. U vertrok met uw vrouw, uw twee kinderen en een chauffeur, Malhach, met de wagen naar Moskou. Op 27 januari 2011 kwamen jullie 's avonds aan in Moskou. Daar vertrok u met uw gezinsleden en vier andere mensen in de minibus van uw chauffeur S. {...}. Via Oekraïne, Polen en Duitsland reisden jullie naar België. Op 31 januari 2011 bereikte u België. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw geboorteakte en die van uw gezinsleden, uw huwelijksakte en drie medische polissen.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen heeft met militairen. Deze problemen ontstonden nadat u werd opgesloten omdat u ervan verdacht werd een Wahabiet te zijn. U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken. Eerst en vooral kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kan u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van het feit dat u twee maal werd meegenomen en opgesloten, van de huiszoeking bij u thuis, van de affiches die uw vrouw in de omgeving en op TV verspreidde om u terug te vinden en van uw bezoek aan de dokter. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnd. Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af over de inbeslagname van uw Russisch binnenlands paspoort. Eerst beweerde u dat uw binnenlands paspoort op 7 november 2009 werd meegenomen. Daarna bevestigde u verschillende malen dat uw paspoort, samen met het paspoort van uw vrouw en uw geboorteakte, op 5 januari 2011 werd meegenomen (CGVS, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u dat u zich vergist had. Dit is echter weinig aannemelijk. Uw verklaringen blijven daardoor tegenstrijdig en hollen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder uit. Voorts werden er verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw. Zo verklaarde u dat de geboorteakten van uw beide kinderen bij u thuis in brand schoten (CGVS, p. 7). U zei dat u daarom twee duplicaten ging afhalen (CGVS, p. 7). Uw vrouw beweerde echter dat uw dochter haar eigen geboorteakte verscheurde (CGVS vrouw, p. 5). Uw vrouw stelde tevens dat zij de duplicaten ging afhalen. Ze beweerde eveneens dat er enkel voor uw dochter een duplicaat van de geboorteakte werd aangevraagd (CGVS vrouw, p. 6). Dit laatste lijkt aannemelijk aangezien op de geboorteakte van uw dochter het woord "duplicaat" vermeld wordt, terwijl de vermelding "duplicaat" niet op de geboorteakte van uw zoon staat. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden verklaarde uw vrouw dat u het misschien niet meer goed wist. Ze stelde dat u het duplicaat ging aanvragen en zij het ging afhalen (CGVS vrouw, p. 6). U had echter duidelijk bevestigd dat u de duplicaten ging afhalen (CGVS, p. 7). Hierdoor wordt deze tegenstrijdigheid niet opgeheven. Verder verklaarde u dat er nog een vrouw met dochter en twee mannen meereisden in de minibus die u naar België bracht (CGVS, p. 8). Uw vrouw beweerde echter dat er enkel één andere vrouw in de minibus zat (CGVS vrouw, p. 7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde uw vrouw dat ze niet durfde vertellen dat er ook anderen bij waren (CGVS, p. 7). Deze verklaring is niet aannemelijk, zeker gezien de gewaarborgde confidentialiteit van het gehoor. Daarnaast beweerde u dat verschillende deuren bij u thuis werden kapotgeslagen tijdens de huiszoeking in januari 2011. U verklaarde dat zowel de deur aan de ingang van de eerste verdieping, waar u woont, als de deur aan het begin van uw woning werden kapotgeslagen (CGVS, p. 11 en 14). Uw vrouw stelde echter dat de militairen de deuren openden en enkel de buitendeur van de koer die niet op uw verdieping stond, beschadigden. Slechts één deur werd volgens uw vrouw kapotgeslagen. Uw vrouw wist niet meer of de deur op uw verdieping werd kapotgeslagen (CGVS vrouw, p. 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid beweerde uw vrouw dat het slot van enkele deuren kapot was (CGVS vrouw, p. 9). Deze uitleg is echter niet aannemelijk. Met betrekking tot deze huiszoeking verklaarde u dat, naast enkele documenten, ook spaargeld werd meegenomen (CGVS, p. 6, 11, 15). Uw vrouw beweerde echter dat er bij deze huiszoeking geen geld werd meegenomen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw vrouw dat ze het niet meer wist (CGVS vrouw, p. 10). Aangezien u beweerde dat uw spaargeld, dat bij de andere in beslag genomen documenten lag, werd meegenomen, is het weinig waarschijnlijk dat uw vrouw hiervan niet op de hoogte zou geweest zijn. Hierdoor blijft ook deze tegenstrijdigheid overeind. Verder beweerde u dat u 's avonds thuis werd afgezet na uw tweede

vrijlating in januari 2011 (CGVS, p. 11 en 16). Uw vrouw beweerde echter dat u in de voormiddag, voor 12 uur, thuis werd afgezet (CGVS vrouw, p. 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bevestigde uw vrouw dat u weldegelijk in de voormiddag naar huis werd gebracht (CGVS vrouw, p. 11). Hierdoor wordt deze tegenstrijdigheid niet opgeheven. Ten slotte beweerde u dat B.M. {...} jullie na uw tweede vrijlating met zijn eigen auto naar zijn huis voerde (CGVS, p. 16). Uw vrouw beweerde echter dat een andere nonkel, M {...}, jullie naar het huis van B {...} bracht (CGVS vrouw, p. 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid wist uw vrouw niet waarom u dit geantwoord had (CGVS, vrouw, p. 12). Hierdoor blijft ook deze tegenstrijdigheid overeind. Al deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aan. Daarnaast is het opvallend dat u uw huwelijk, volgens uw huwelijksakte, op 15 juli 2010 in Kokrek liet registreren. Allereerst was u op dat moment niet in het bezit van uw binnenlands paspoort, dat volgens uw verklaringen op 7 november 2009 werd afgenomen (CGVS, p. 5 en 15). Niettemin verklaarde uw vrouw dat jullie beiden jullie paspoort en geboorteakte moesten tonen voor deze registratie (CGVS vrouw, p. 3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw vrouw dat een kennis uit het dorp, Sakina, jullie hierbij geholpen heeft door het uitschrijven van akten (CGVS, p. 5), wat als uitleg echter niet kan overtuigen. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u na uw eerste opsluiting, toen u - volgens uw verklaringen - in voortdurende angst leefde (CGVS, p. 10 en 14), zelf naar de autoriteiten ging om uw huwelijk te laten registreren. U verklaarde dat u hierbij geen problemen met de autoriteiten ondervond (CGVS, p. 4). Het feit dat u zo snel na uw vrijlating uw huwelijk bij de autoriteiten liet registreren, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de autoriteiten zou gekend hebben. Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u niet duidelijk aangeven van welke instantie de mensen waren die u op 7 november 2009 meenamen. U dacht dat zij Tsjetsjenen waren en voor een speciale dienst werkten die zich bezighoudt met religieuze extremisten maar u wist niet hoe deze instantie heette (CGVS, p. 11-12). Verder wist u niet tot welke instantie de mensen behoorden die u ondervroegen (CGVS, p. 12). U wist ook niet tot welke eenheid de militairen behoorden die u meenamen na de huiszoeking in januari 2011. U kende evenmin hun functie of rang (CGVS, p. 15). Ook van uw ondervragers tijdens uw tweede opsluiting wist u niet tot welke eenheid ze behoorden en welke functie ze hadden (CGVS, p. 16). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast. Aangaande de geheugenproblemen waar u melding van maakte, moet worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u geheugenproblemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan (CGVS, p. 4). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden hieraan te wijten zouden zijn. Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Dagestan naar België. U verklaarde dat u eerst in een personenwagen met uw gezinsleden en uw chauffeur M. {...} naar Moskou reed. Daar stapte u over in de minibus van uw passeur S. {...}, en reisde u via Oekraïne, Polen en Duitsland naar België. Aan de grenzen moesten u en uw gezinsleden zich verstoppen in het achterste deel van de minibus (CGVS, p. 8). U was tijdens deze reis enkel in het bezit van uw huwelijksakte en vier geboorteaktes (CGVS, p. 7) en zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 9). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat bussen en personenwagens aan de Poolse grens grondig worden doorzocht om te controleren op verstekelingen. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone verstoep in een voertuig te betreden, zonder opgemerkt te worden aan een douanepost. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u verstoep in een grote minibus, zonder gevonden of gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat uw Russisch binnenlands paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, in beslag werd genomen tijdens het incident op 7 november 2009 (CGVS, p. 5, 6 en 15). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw binnenlands Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie (uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Kislovodsk heeft gewerkt en dat uw zus in Penza 3 woont (CGVS, p. 3-4)) of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang. Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld,

noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (huwelijksakte, geboorteakten van u en uw gezinsleden en drie medische polissen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De huwelijksakte en geboorteakten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De medische polissen bewijzen enkel dat u in Dagestan over een ziekteverzekering beschikte. Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, E. M. {...} (O.V. xxxxxxx), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. ”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, sectie A § 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en het Aanvullend Protocol van 31 januari 1967, in het bijzonder artikel I, 1 en 2, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het artikel 3 van het EVRM.

2.1.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de

juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.3. Vooreerst wenst de Raad op te merken dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. Verzoeker meent dat de in de bestreden beslissing weerhouden tegenstrijdigheden, hiaten en/of vaagheden ofwel niet als tegenstrijdigheden te weerhouden zijn dan wel zich niet op het niveau van de relevante bijzonderheden situeren.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal het asielrelaas van verzoeker aan een grondig onderzoek heeft onderworpen, doch heeft vastgesteld dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo werd in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker geen begin van bewijs kan voorleggen van zijn problemen en dat hij tegenstrijdige en ongeloofwaardige of vage verklaringen heeft afgelegd aangaande essentiële elementen van zijn relaas die de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in zijn geheel heeft ondermijnd. De bestreden beslissing moet immers worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en bijgevolg tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag.

Dit dient voor ogen gehouden te worden bij de hiernavolgende bespreking. Elk van de vastgestelde tegenstrijdigheden of vaagheden dienen niet afzonderlijk gezien te worden, maar als een bijkomende indicatie voor de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.1.5. Inzake verzoekers tegenstrijdige verklaringen betreffende de afname van zijn binnenlands paspoort verwijst verzoeker naar zijn verklaringen in het gehoorverslag en meent dat hij daarvoor een

plausibele reden heeft gegeven, namelijk dat hij zich vergist heeft doordat hun documenten normaal gezien in hetzelfde pakje lagen en dat hij verder in het verhoor consistent is.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verklaringen herhaalt en wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Uit lezing van het administratief dossier, en meer bepaald het gehoor van verzoeker op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker verklaarde dat zijn binnenlands paspoort hem werd afgenomen op 7 november 2009 (stuk 5, p. 6). In datzelfde gehoor stelt verzoeker in tegenstrijd hiermee dat zijn pas op 5 januari 2011 werd afgenomen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoordde verzoeker: *Ik heb me vergist. Doordat normaal gezien onze documenten in dat pakje liggen. Maar ik was vergeten dat mijn pas al op voorhand werd meegenomen. Ik heb een mechanische fout gemaakt {...}* (stuk 5, p. 6). Samen met de commissaris-generaal dient vastgesteld dat deze verklaring niet overtuigt. Immers betreft het een dermate groot tijdsverschil – november 2009 en januari 2011 oftewel meer dan één jaar – in de verklaringen van verzoeker over een dermate belangrijk feit als de afname van zijn binnenlands paspoort, een erg belangrijk document, dat geenszins geloof gehecht kan worden aan zijn verklaring dat hij zich heeft vergist over het moment waarop zijn binnenlands paspoort hem werd afgenomen. Dit klemt des te meer nu verzoeker zelf verklaarde dat hij een nieuw paspoort heeft aangevraagd in 2010, na de afname van zijn binnenlands paspoort (stuk 5, p. 6) zodat zowel het moment van afname van zijn binnenlands paspoort als het opnieuw aanvragen van het paspoort dat verzoeker respectievelijk situeerde in 2009 en 2010 niet strookt met zijn latere verklaringen dat zijn paspoort in januari 2011 werd afgenomen en verzoeker aldus deze tegenstrijdigheid niet kan wijten aan een loutere vergissing omdat hij vergeten was dat zijn pas op voorhand werd meegenomen. Het betoog van verzoeker dienaangaande overtuigt geenszins.

2.1.6. Omtrent de tegenstrijdigheid m.b.t. het reisgezelschap in de minibus stelt verzoeker dat de vraagstelling onvoldoende precies is om te besluiten tot een tegenstrijdigheid. Hij stelt dat het mogelijk was dat het gezelschap wisselde tijdens de reis, maar dat dit niet werd gevraagd. Verzoeker werpt ook op dat zijn echtgenote niet voluit de waarheid durfde te vertellen aan de Belgische autoriteiten vermits ze afkomstig zijn uit een totalitair regime.

Ook hier dient erop gewezen te worden dat de bewijslast rust op de asielzoeker en dat het aan de asielzoeker is om alle relevante informatie te verschaffen, temeer wanneer hieromtrent vragen worden gesteld tijdens het asielverhoor. Waar verzoeker stelt dat zijn echtgenote niet voluit durfde spreken bij het verhoor omdat zij uit een totalitair regime komen, wijst de Raad erop dat deze verklaring in tegenstrijd is met het feit dat verzoeker en zijn echtgenote een asielaanvraag hebben ingediend in België en derhalve België als een veilig land beschouwden. Het komt aan de asielzoeker toe om in kader van zijn asielaanvraag correcte en zo gedetailleerd mogelijke verklaringen af te leggen bij de asielinstanties. De "mogelijkheid" dat het reisgezelschap wisselde tijdens de reis is daarnaast een *post factum* verklaring die hoegenaamd geen steun vindt in het administratief dossier en geenszins overtuigt. Uit de gehoorverslagen blijkt dat zowel verzoeker als zijn echtgenote uitdrukkelijk gevraagd werd: *"hoeveel mensen zaten in minibus in totaal?"* (stuk 5 man, p. 8 en stuk 5 vrouw, p. 7) en dat verzoeker en zijn echtgenote hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegden. Gelet op het feit dat een illegale reis omwille van het op de vlucht zijn een dermate ingrijpende gebeurtenis is kan van verzoeker en zijn echtgenote verwacht worden dat zij alert zijn en coherent kunnen antwoorden op vragen dienaangaande. Het betoog van verzoeker dat er 'mogelijks' wisselingen in het reisgezelschap hebben voorgedaan, kan gelet op de duidelijke vraagstelling op het Commissariaat-generaal en de verwachte alertheid van een persoon op de vlucht hoegenaamd niet overtuigen.

2.1.7. Inzake de registratie van zijn huwelijk stelt verzoeker dat het niet ondenkbaar is dat in een klein dorp men zelfs bij het ontbreken van het paspoort kan overgaan tot registratie van het huwelijk. Hij verwijst hierbij naar de verklaringen van zijn echtgenote daarover en stelt dat de bestreden beslissing nergens aangeeft waarom deze uitleg niet kan overtuigen. Waar de bestreden beslissing stelt dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker na zijn eerste opsluiting zelf naar de autoriteiten ging om zijn huwelijk te laten registreren, stelt verzoeker dat hij dit niet kan bijtreden. Hij stelt dat hij en zijn echtgenote steeds hebben aangegeven dat de vervolging uitging van een (para)militaire overheid en geenszins van een lokale dorpsverheid. Bovendien heeft die registratie, volgens verzoekers, geen uitstaans met een vrees voor vervolging.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over welke documenten getoond werden om het huwelijk te registreren, stelt de Raad vast dat verzoeker zich

beperkt tot het herhalen van de verklaring van zijn echtgenote om de vastgestelde tegenstrijdigheid te ontkrachten. Evenwel, zoals de commissaris-generaal reeds aangegeven heeft in de bestreden beslissing, is deze verklaring niet afdoende. Immers verklaarde verzoekers echtgenote op de vraag: "welke documenten moest u tonen om huwelijk te laten registreren?" uitdrukkelijk dat verzoeker zijn documenten moest laten zien, waaronder zijn paspoort (stuk 5 vrouw, p. 3). Nu uit verzoekers verklaringen bleek dat hij op dat ogenblik niet meer in bezit was van zijn paspoort, werd zijn echtgenote geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, waarna zij haar verklaringen plots wijzigde en stelde dat een kennis hen heeft geholpen (stuk 5 vrouw, p. 5). Het persisteren in een bepaalde versie van de feiten zonder een afdoende verklaring te geven waarom zij eerst verklaarde dat verzoeker zijn paspoort heeft moeten tonen kan geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Inzake de registratie van het huwelijk kan de Raad de verwerende partij bijtreden waar deze stelt dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift tegensprekt door eerder te verwijzen naar hun afkomst uit een totalitair regime, die hun zelfs bij de Belgische autoriteiten zou verhinderen de volledige waarheid te vertellen en nadien voor te houden dat de lokale overheid volkomen onschuldig zou zijn. Een totalitair regime betekent immers dat een bepaald regime is doorgedrongen tot alle vlakken van het maatschappelijk leven. Het is een systeem waarbij de staat bijna volledige controle heeft op het dagelijks leven van mensen. Ervan uitgaand dat het regime in Dagestan een totalitair regime zou zijn, zou het erg ongeloofwaardig zijn dat de lokale dorpsoverheid geen verband zou kennen met andere (militaire) overheden. Bovendien dient vastgesteld te worden dat verzoeker doorheen zijn asielaanvraag nooit duidelijkheid geschapen heeft over de identiteit en hoedanigheid van zijn agressoren. De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat het feit dat verzoeker na zijn eerste opsluiting toen hij in voortdurende angst leefde zich desalniettemin wendde tot de autoriteiten om zijn huwelijk te laten registreren en hij hierbij geen problemen kende, ernstige twijfels doet rijzen met betrekking tot verzoekers vervolgingsvrees. In elk geval wijst de Raad er opnieuw op dat deze vaststelling in de bestreden beslissing niet afzonderlijk mag gezien worden van de andere vastgestelde tegenstrijdigheden of vaagheden, maar als een bijkomende indicatie voor de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.1.8. Inzake de reisweg van Dagestan naar België, wijst verzoeker er op dat ze door mensensmokkelaars illegaal de grens overgesmokkeld zijn en dat de commissaris-generaal ten onrechte abstractie maakt van het fenomeen mensensmokkel.

Zoals evenwel blijkt uit de bestreden beslissing en ondersteund door de stukken van het administratief dossier (antwoorddocument CEDOCA, stuk 3 van de landeninformatie, stuk 1) blijkt dat elk voertuig aan de Poolse grensovergang twee controles ondergaat: een grenscontrole door de Border Guards en een douanecontrole door de douane. Omwille van de strikte controles weten potentiële illegale verstekelingen en mensensmokkelaars dat het risico op ontdekking zeer groot is en heeft het werkteerrein van de smokkelaars zich verlegd van mensenhandel naar goederensmokkel. Russische asielaanvragers dienen zich meestal aan de grens aan met een internationaal paspoort en zonder visum en dienen vervolgens een asielaanvraag in. Het is dan ook erg ongeloofwaardig dat verzoeker en zijn echtgenote verstoopt in een grote minibus, zonder gevonden of gecontroleerd te worden, de Europese Unie zouden zijn kunnen binnenkomen. De verwerende partij werpt derhalve terecht op dat er een vermoeden ontstaat dat verzoeker zijn internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielaanvragers om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hem verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. Verzoekers betoog over het fenomeen mensensmokkel kan aan de motieven van de bestreden beslissing, die gesteund is op objectieve informatie waaruit strikte controles blijken, geen afbreuk doen.

2.1.9. Verzoeker verwijst naar de *Subject Related Briefing* over Dagestan en stelt dat hieruit ook blijkt dat het niet meer dan logisch is dat zijn ondervragers er alles aan deden om niet herkend te worden uit vrees voor latere represailles vanuit de rebellenbeweging. Hij stelt dat zijn ondervragers zich daarom niet bekend hebben gemaakt en dat zijn vaagheid hierover hem niet kwalijk mag genomen worden.

Uit lezing van het gehoorverslag op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker diverse keren in aanraking is geweest met zijn agressoren, al dan niet gedurende een lange periode (stuk 5, man, p. 10-11). Desondanks weet verzoeker bitter weinig informatie te geven over zijn agressoren. Verzoeker komt niet verder dan de stelling dat het waarschijnlijk mensen van een speciale dienst waren die zich bezighoudt met religieuze extremisten (stuk 5 man, p. 12). Verzoeker kan voorts geen inlichtingen geven over de instantie van de ondervragers noch hun functie en stelt slechts dat het een grote dienst is

die hem zoekt, een speciale dienst (stuk 5 man, p. 12 en 15-16 alsook p. 18). Samen met de commissaris-generaal acht de Raad het niet geloofwaardig, gelet op de verklaringen van verzoeker dat hij gezocht wordt door een grote speciale dienst en de verschillende – al dan niet langdurige – momenten waarop verzoeker hiermee in aanraking is geweest, hij hieromtrent geen nadere verklaringen kan afleggen. Dergelijke vaststelling ondergraaft, samen met de andere vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden/onaannemelijkheden in verzoekers relaas, de algehele geloofwaardigheid van verzoeker asielaas.

2.1.10. Waar verzoeker stelt dat de beweerde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van hem en zijn echtgenote niet het niveau bereiken van relevante feitelijkheden, wijst de Raad erop dat verzoeker in gebreke is gebleven om zijn asielaas te staven met concrete bewijsstukken, zodat zijn verklaringen het enige uitgangspunt zijn om zijn vrees voor vervolging te beoordelen. De Raad stelt vast dat verzoekers relaas op bijna alle vlakken (de identiteitsdocumenten, het reisgezelschap, de verklaringen omtrent de huiszoeking en vrijlating, de identiteit van de belagers, de registratie van het huwelijk en de reisroute) behept is met tegenstrijdigheden, ongeloofwaardigheden of vaagheden, zodat de verwerende partij niet ten onrechte heeft besloten dat verzoekers asielaas over de hele lijn ongeloofwaardig is. Verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden te minimaliseren doch de Raad stelt vast dat de tegenstrijdigheden betrekking hebben op essentiële onderdelen van het relaas zodat deze wel degelijk relevant zijn.

2.1.11. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoeker toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.1.12. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna wordt gesteld aangaande het tweede middel.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet; van artikel 1, sectie A § 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en het Aanvullend Protocol van 31 januari 1967, in het bijzonder artikel I, 1 en 2; van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het artikel 3 van het EVRM.

2.2.2. Inzake de aangevoerde schendingen van de motiveringplicht, artikel 3 EVRM en het redelijkheidsbeginsel verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.1. Verzoeker stelt dat uit het administratief dossier (*Subject Related Briefing* over Dagestan) blijkt dat in Dagestan voor praktiserende moslims een sterk verhoogd risico op vervolging en mensenrechtenschendingen bestaat door de overheid, waardoor hen ten onrechte het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd werd. Hij merkt daarbij op dat de bestreden beslissing niet ontkent dat verzoeker een praktiserend moslim is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan de verklaringen van verzoeker. Verzoeker betoogt slechts te behoren tot een risicoprofiel zonder dit evenwel *in concreto* aannemelijk gemaakt te hebben. Inzake de subsidiaire bescherming merkt de Raad op dat daar verzoekers asielaas ongeloofwaardig is, verzoeker zich dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige

asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeker blijft evenwel in gebreke dit te doen. De Raad herneemt bijgevolg de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus, waar deze stelt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”*

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, met uitzondering van de overtollig bevonden motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september twee duizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

dhr. S. TRICOT ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER